

Kampagne Karl Marx, kommuniquee nr.1

Vandaag, 8 oktober 1985 hebben de Cellules Communistes Combattantes de hoofdvestiging van INTERCOM, Fabriekskaai 16 te Brussel aangevallen en vernietigd. Deze aktie, die tegen de geïnstitutionaliseerde afpersing van de 'elektriciteitsbaronnen' is gericht, is het signaal van de campagne van het politiek-militaire offensief Karl Marx, begonnen in oktober 1985. De parolen, die deze campagne bepalen zijn: Voorwaarts met de opbouw van de strijdende organisatie van de proletariërs en tegen het kapitalisme en zijn crisis, de burgeroorlog! Men zal zich allicht afvragen of het noodzakelijk is een kommentaar over de aktie van hedenmorgen te maken. De duidelijkheid en het voorbeeld van de keuze van het doel spreken voldoende tot de harten der uitgebuitenen, zodat deze dag minder grauw en naargeestig zal zijn voor de meesten van ons. Wij weten ook, dat op het werk, bij de rijen wachtenden bij de stempelokalen, met een zucht van voldoening de aanval zal worden begroet, die door onze militanten tegen het uitzuigende instituut werd uitgevoerd.

Waarom meer zeggen dan dat, wat het voor miljoenen arbeiders en arbeidsters betekent, die al te regelmatig onduidelijke rekeningen, verhogingen, aanmaningen en afsluitingen gekregen hebben? Wat moeten we nog meer zeggen tot de dagelijks tienduizenden sociale drama's zonder het noodzakelijke minimum voor leven en waardigheid; licht en warmte te kunnen maken..., daartoe is de vorige winter een klein tipje van de sluier voorzichtig opgelicht, nadat honderden waren bevroren, verhongerd of in totale ellende overal in Europa en België gestorven zijn? Deze winter getuigt van de kapitalistische absurditeit, in het verloop waarvan de sociale solidariteit de heropening van 'openbare warmtehallen' zoals in de 19e eeuw verlangt, terwijl INTERCOM winsten van miljarden inkasseert, zonder een cent belasting te moeten betalen!

We zullen ons daarom op de eerste plaats ertoe beperken, te herinneren aan enkele belangrijke cijfers met betrekking tot dit 'interkommunale gemeente concern', waarin de privé-sektor 87% van de verdeling en quasi de totaliteit van de produktiemiddelen controleert. De gastarieven zijn van maart 1969 tot mei 1982 met 250% gestegen en met 40% in de laatste drie jaar (de tarieven voor gas en elektra zijn altijd aan de prijsindex gekoppeld!). In Brussel werden 30.000 gebruikers afgesloten, 56.000 alleen voor de UNERG en in Brabant... Tijdens deze laatste drie jaren hebben de drie giganten EBES, INTERCOM en UNERG 36 miljard winst geboekt... Ziedaar, de realiteit van de kapitalistische logika: Krankzinn-

nige winsten door de uitbuiting en de ellende van de arbeiders!

Deze dagelijkse, door de arbeidersklasse ervaren realiteit, is voldoende, om de legitimiteit - en de plicht - te motiveren, de haaien van de energievoorziening aan te vallen en daarom zullen wij, uitgaande van deze duidelijkheid, nu juist over de situatie aan het begin van onze nieuwe campagne, en de taken die de revolutionairen zich stellen, spreken.

De wereld te beschrijven, ze te analyseren of wijs te interpreteren, de ellende en onrechtvaardigheid vast te stellen, zich te verwonderen of zich over iets te ergeren, dit alles terwijl men in afwachting op zijn achterste zit of met de knieën op het bidbankje, is niet de taak van de revolutionairen. Op dezelfde manier, waarin wij de subjektiviteit van de revoltes herkennen en eisen, zeggen wij, dat de autonome en vertwijfelde praktijken van de anarchisten niets met het erfdeel en de toekomst van de kommunistiese strijd van doen heeft.

Voor de revolutionaire marxisten is een van de meest principiële vragen, de historische mechanismen en de wetten der evolutie van onze wereld op wetenschappelijke wijze te begrijpen - en daarmee de aktuele fase -, om daar op gepaste wijze te kunnen interveniëren, d.w.z. te bereiken, het heden in de zin van de historische belangen van het proletariaat objektief te transformeren.

De Marxisten-Leninisten kunnen de objektieve realiteit analyseren en zich voor een juiste en adekwate praktijk inzetten, door zich, m.b.t. een histories klassenstandpunt en aangaande het zeer konkrete doel van de proletariese revolutie, te engageren.

Dat, wat onze ervaringen en scholing als kommunistiese militanten ons geleerd heeft, wat ons engagement in de Cellules Communistes Combattantes ons elke dag bewijst, is, dat korrekte antwoorden op vragen niet belangrijker is, dan de vragen korrekt te stellen, vragen, die aan de arbeidersklasse gesteld worden ten aanzien van de geschiedenis van zijn hegemonie.

In ons 'Dokument van de eerste mei betreffende de gewapende strijd' zeggen wij: "Wanneer men van nu af aan zich niet van het doel bewust is, d.w.z. de verovering van de macht door het proletariaat in een proces van geweld en de dagen der beslissing, wanneer men daar in al zijn handelingen geen rekening meehoudt, dan wordt deze dag uitgesteld."

Zo schat een Marxist-Leninist zichzelf in, vanuit het klassenstandpunt en voor de overwinning van zijn klasse, doordat de theorie als orientatie voor de praktijk staat en de praktijk als machtsinstrument, als antagonistiese krachtsverhouding tot de diktatuur van de bourgeoisie, als anticipatie van de proletariese diktatuur. Alleen op deze manier kunnen alle gevallen van vertwijfeld defaitisme, alle kollaboratieve vergissingen van de revisionistiesen en kleinburgerlijke radicalen, alle reformisten of reaktionaire gevallen, die onder de dekmantel van het 'echte socialisme' het proletariaat verpesten, "Laat de rijken de crisis betalen" of anders "kies zijn vooruitgang", worden uitgesloten.

De konkrete vragen, die aan de arbeidersklasse gesteld worden en waarop de avantgarde duidelijke antwoorden, richtlijnen voor de strijd moet geven, zijn: Is de aktuele situatie objektief gunstig voor een revolutionair proces, dat betekent omverwerping van de diktatuur van de bourgeoisie en de kapitalistiese produktiewijze, en zo ja, wat zijn dan de taken, die de avantgarde zich stelt, om van deze objektieve verhoudingen uitgaande, de proletariese krachten tot de overwinning te organiseren en te ontwikkelen.

De eerste vraag beantwoorden we zonder aarzelen: JA, DE AKTUELE SITUATIE IS ZOWEL OP NATIONAAL ALS OP INTERNATIONAAL VLAK OBJEKTIEF EN HISTORIES GUNSTIG VOOR DE ONTWIKKELING VAN EEN REVOLUTIONAIR

KOMMUNISTIES PROCES.

Pas op, als wij dit zeggen, dan spreken wij van niets anders, dan van onze analyse van de historische verhoudingen, dat betekent, zoals we verderop zullen zien, dat zelfs onder de gunstige omstandigheden, de organisatie van proletarische krachten nog altijd zeer zwak kan zijn! En daarmee komen we op de tweede vraag: Hoe ontwikkelt men deze krachten?

De principiële, met elkaar verbonden grondslagen nu en van waaruit wij deze periode als gunstig voor een revolutionair proces aangeven zijn de volgende: De eerste is de wereldwijde uitbreiding en de zeer hoge ontwikkeling van de productiekrachten, het 'volmaakte' Imperialisme (de industrialisatie van het planetaire stelsel en de kapitalistische hegemonie op het zelfde peil, realiseren de proletarisering van alle arbeiders), evenals de beschikbare krachten de levensomstandigheden van de bevolking gunstig veranderen. De tweede is de hysterie van de bourgeoisie, de gevangen in de kapitalistische logica van de ekonomie een algemene recessie moet voorbereiden, waarbij alleen de arbeidersklasse de lasten draagt, wat duidelijk de antagonistische tegenspraken tussen de klassen openbaart.

Wij hebben van deze beschrijving van de objektieve feiten gebruik gemaakt, om de standpunten van onze analyse te onderstrepen. De Cellules Communistes Combattantes zijn trouw aan de marxistische leer en daarom denken wij, dat 't principieel de klassen zijn, die de geschiedenis maken en dat vooral de klassen gekreëerd zijn door het ekonomiese systeem, daarom is dus het proletariaat een in de produktiewijze objektief gedefinieerde klasse, waarvan de dynamiese kracht vooral op de ekonomiese uitbuiting berust, d.w.z. op zijn tegenspraken tot het kapitalisme en de bourgeoisie. De vraag die in ons tijdperk geanalyseerd moet worden, moet dus in de eerste plaats uitgaan, van de ontwikkeling van de produktiewijze en de verscherping van de tegenspraken, die zij teweegbrengt. Tegenwoordig kan de objektieve realiteit in de europese landen - dus ook in België - globaal door radikalisering, konstant groeiende klassentegenspraken gedefinieerd worden. Het kapitalistische systeem heeft zich in de krisis direkt en steeds duidelijker aan de arbeiders verantwoordelijk getoond voor de ellende, die zich steeds verder verscherpt en de dag van de komende imperialistische oorlog in de metropolen voor iedereen als moordadige oplossing openbaart, waarmee de bourgeoisie beoogt, haar krisis 'op te lossen' en hun winstaktiviteiten voor enkele tientallen jaren te doen herleven.

Deze realiteit der tegenspraken tussen de klassen is tegenwoordig sterker en dieper dan ze ooit geweest is, daarbij heeft de kapitalistische produktiewijze geen vooruitstrevende funktie meer in de ontwikkeling van de produktiekrachten. Dat is voor niemand een geheim - en zelfs cynies erkend door de sprekers van de VN -, de laatste tientallen jaren hebben voor de eerste keer in de geschiedenis de ontwikkeling van de produktiestrukturen en de erfenis van nijvere aktiviteiten getoond, die de hele mensheid de mogelijkheid aanbiedt, zonder andere konsekwente etappes van de ontwikkeling, alle werkelijke vragen tot de tevredenheid van de fundamentele behoeftes van 4 miljard bewoners van deze planeet, op te lossen. Dat moet betekenen dat in ruimere zin de ontwikkeling der produktiekrachten al bereikt is, net zoals de akkumulatie van de rijkdom vanaf nu en voor iedereen fundamenteel vrije betrekking ten opzichte van het werk mogelijk maakt, een maatschappij, waarin mannen en vrouwen andere sociale betrekkingen kunnen ervaren dan tegenover de materiële mogelijkheden van het overleven.

Aan het einde van deze twintigste eeuw is de rijkdom van de mensheid zodanig

de industrialisatie in die mate ontwikkeld, en de produktiemachinerie - op alle gebieden: voedsel, energie, kommunikatie enz. - in die mate tot prestaties in staat, dat aan alle levensbehoeften (en nog meer) van de gehele mensheid kan worden voldaan en moet door degenen gedragen worden, die sinds generaties daarvoor gezwoegd hebben: de arbeidersklasse.

En één blik op de wereld openbaart ons het tegendeel: nooit in de loop van de geschiedenis waren de menselijke omstandigheden zo ellendig, zo vol tegenspraak met de ontwikkeling van de produktiekapaciteit en de rijkdommen. Dat wat men m.b.t. deze realiteit moet begrijpen, is, dat het juist is te bekennen, dat de bourgeoisie ten opzichte van de feodale heerschappij een vooruitstrevende rol heeft gespeeld, even juist is het te erkennen, dat in de 19e eeuw de kapitalistische produktiewijze net zo dynamies als onmenselijk in de opkomst van de produktiekrachten was, dit kapitalisme is nu niets anders dan een rem, een schandvlek, een verouderde manier van funktionieren, een ten opzichte van de loop der menselijke geschiedenis absurd tegenovergestelde richting.

Om deze redenen is de economische crisis van het kapitalistische systeem tegenwoordig globaler, dieper, het klassenantagonisme sterker en de objektieve voorwaarden om voor eens en voor altijd aan de barbaarsheid een einde te maken, veel aktueller.

Maar paradoxaal genoeg is de arbeidersklasse ten aanzien van deze situatie van radikalisering en de duidelijkheid van het antagonisme, ten aanzien van deze histories gunstige voorwaarden voor een ontwikkeling van de revolutionaire strijd voor het kommunisme, toch in ons land zeer strijdbaar, gedesoriënteerd, politiek ongeorganiseerd, verward onder het voogdijchap van historische verraders van SP tot KP en van de jonge generatie van de PvdA tot aan de feodale milieubeweging.

Zo zijn de twee grote karakteristieken van de objektieve situatie hier en nu. De economische crisis van de kapitalistische produktiewijze, de afzienbare imperialistische oorlog, d.w.z. een historische periode, waarin de antagonistische belangentegenspraken tussen de klassen, het duidelijkst bemerkbaar bij het proletariaat, naar hun uiterste grenzen gedreven worden en waar dus de mobilisatie van deze klasse voor de realisatie van hun eigen historische belangen het gunstigst is; en aan de andere kant (ondanks de ongelijke vorm in Europa) de kontra-revolutionaire omsingeling van de arbeidersklasse door de sociaaldemokratie, de aan het grootkapitaal verkochte vakbonden, de kleinburgerlijke reformistische groepjes, door hun afwezigheid gekenmerkte situatie hier tot oktober 1984, met het inzetten van ons eerste offensief van een politiek kommunistische avantgarde, die de vraag der opbouw van proletarische strijd voor de macht van de klasse heeft gesteld, de vraag van de opbouw in de strijd van de revolutionaire kommunistische organisatie.

Het is enkel en alleen vanuit dit begrip van de objektieve realiteit en haar potentieel evenals haar zwakte, waarin de kommunisten moeten nadenken en handelen. Door zich de noodzakelijkheid van een histories mogelijke revolutie te stellen, kunnen strategische bepalingen van proletarische strijd zich ontwikkelen en tegen revisionistische en reformistische afwijkingen strijden. Wij herinneren er nogmaals aan, dat het een immense strijd is, die nu moet worden gestreden - en wel zeer dringend! - tegen de verraderskliek, die de arbeidersklasse om de tuin leidt en voor hebben ze naar de imperialistische slachtbank te leiden... en dan nog een keer naar een nationale rekonstruktie ter verdediging van de democratie! Het moet gezegd worden dat de taak niet gemakkelijk zal zijn, omdat ze al tweemaal in deze eeuw hieromtrent ervaring hebben opgedaan.

Dus omdat de analyse ons histories gunstige voorwaarden heeft onthuld, omdat één blik op de aktualiteit duidelijkheid verschaft en wij de vinger op de zwakte van ons kamp hebben gelegd, is de tweede vraag, die van de taken, die aan de revolutionairen gesteld worden, duidelijk naar voren gebracht.

De taken van het ogenblik voor de revolutionaire kommunisten zijn door de strijd en voor de strijd, vanuit het histories materialisme, een levendige, globale, aktuele en internationale strategie uit te werken, de verovering van de macht door de arbeidersklasse. Door de strijd in de klassenstrijd, verbinden zich pas de strijdbaarste elementen, zodat de weg voor de opbouw van de revolutionaire organisatie en ook daarbij aansluitend de kommunistiese partij uitgestippeld wordt.

Dus uitgaande van de realiteit van de klassenstrijd hier, zijn wij ons bewust van de zwakte van onze kracht, maar het is nu eveneens duidelijk, dat het sinds het ontbranden van onze akties als politieke avantgarde in de klassenoorlog het noodzakelijk is, dat al degenen die aanspraak maken op de verantwoordelijke en verheven naam van kommunisten, moeten handelen!

De organisatie van strijdende kommunisten, die de eenheid van de strijdende elementen van het proletariaat realiseert, ontstaat niet door auto-proklamatie. Dat gebeurt door de konkrete beweging van de strijd, zijn ervaringen en verrijkingen, de ontwikkelde krachten voor de revolutionaire doelgebondenheid, waar de avantgarde zich verenigt. Nu zeggen wij tegen trouwe strijdvaardige kameraden: leest, studeert, diskussieert de leer van Marx en Lenin; bestudeert, bediskussieert de historische ervaringen van onze klasse, leest studeert, laat onze politieke uitingen cirkuleren en bekritiseert ze, ook die van de europese revolutionairen, de Italiaanse Brigade Rosse en de spaanse PCE(r)-GRAPO, verrijkt jullie krities vermogen en toets het aan de praktijk, stel de kwestie van de revolutie, de organisatie van de proletariese krachten in deze visie en de poorten van de toekomst zullen zich voor ons openen!

De strijd, die de Cellules Communistes Combattantes met vastberadenheid voeren, zijn de eerste stappen in deze richting, wij hebben bewezen dat het mogelijk en noodzakelijk is, ons te organiseren, dat de vijand aangevallen en verslagen kan worden en wij beweren, dat het alleen door de kwalitatieve en kwantitatieve ontwikkeling van deze demonstratie gaat, d.w.z. als ze de totaliteit van de massabeweging dirigeert, dat wij werkelijk en duurzaam ons leven kunnen veranderen, d.w.z. de uitbuiters en het kapitalisme omverwerpen.

De strijd en de proletariese overwinning is mogelijk en noodzakelijk voor het einde van deze eeuw. De kommunisten hebben de plicht en de eer, al hun krachten in deze slag te werpen.

VOORWAARTS MET DE STRIJDENE ORGANISATIE VAN DE PROLETARIERS !

TEGEN HET KAPITALISME EN ZIJN KRISIS, DE BURGEROORLOG !

LATEN WIJ ONS ORGANISEREN EN ONOPHOUDELIJK AANVALLEN !

VOORWAARTS MET DE KOMMUNISTIESE REVOLUTIE !

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS !

Cellules Communistes Combattantes

Voor de opbouw van de strijdende organisatie van de proletariërs